

Predikatie over Matthéüs 20 vers 33
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
HHK Urk – 8 november 2015

Votum.

Zingen Psalm 38 : 9 en 10.

Geloofsbelijdenis: Twaalf Artikelen.

Schriftlezing Matthéüs 20 vers 17 t/m 34

17 En Jezus opgaande naar Jeruzalem, nam tot Zich de twaalf discipelen alleen op den weg, en zeide tot hen:

18 Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal den overpriesters en schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen;

19 En zij zullen Hem den heidenen overleveren, om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen; en ten derden dage zal Hij weder opstaan.

20 Toen kwam de moeder der zonen van Zebedéüs tot Hem met haar zonen, Hem aanbiddende en begerende wat van Hem.

21 En Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg dat deze mijn twee zonen zitten mogen, de een tot Uw rechter- en de ander tot Uw linker hand in Uw Koninkrijk.

22 Maar Jezus antwoordde en zeide: Gijlieden weet niet wat gij begeert; kunt gij den drinkbeker drinken dien Ik drinken zal, en met den doop gedoopt worden waarmede Ik gedoopt word? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen.

23 En Hij zeide tot hen: Mijn drinkbeker zult gij wel drinken, en met den doop waar Ik mede gedoopt word, zult gij gedoopt worden; maar het zitten tot Mijn rechter- en tot Mijn linker hand staat bij Mij niet te geven, maar het zal gegeven worden dien het bereid is van Mijn Vader.

24 En als de andere tien dat hoorden, namen zij het zeer kwalijk van de twee broeders.

25 En als Jezus hen tot Zich geroepen had, zeide Hij: Gij weet dat de oversten der volken heerschappij voeren over hen, en de groten gebruiken macht over hen.

26 Doch also zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar.

27 En zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht.

28 Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.

29 En als zij van Jericho uitgingen, is Hem een grote schare gevolgd.

30 En zie, twee blinden zittende aan den weg, als zij hoorden dat Jezus voorbijging, riepen, zeggende: Heere, Gij Zone Davids, ontferm U onzer!

31 En de schare bestrafte hen, opdat zij zwijgen zouden; maar zij riepen te meer, zeggende: Ontferm U onzer, Heere, Gij Zone Davids!

32 En Jezus stil staande, riep hen en zeide: Wat wilt gij dat Ik u doe?

33 Zij zeiden tot Hem: Heere, dat onze ogen geopend worden.

34 En Jezus innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid, raakte hun ogen aan; en terstond werden hun ogen ziende, en zij volgden Hem.

Gebed.

Zingen Psalm 4 : 1 en 3.

Matthéüs 20 en daarvan het 33e vers, daar luidt het Woord van God:

Zij zeiden tot Hem: Heere, dat onze ogen geopend worden.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

- 1e. De nood is groot.
- 2e. Het gebed is klein.
- 3e. De verhoring is wonderlijk.

Gemeente, de Heere Jezus heeft Zijn schreden gericht naar Jeruzalem. Weet u wat dat inhoudt? Hij is onderweg naar de meest diepe, naar de meest bitterlijke en smartelijke zaak die Hem te wachten staat. De Heere Jezus is onderweg naar het kruis, naar Golgotha's kruis. Nee, Hij kiest geen andere weg, Hij gaat geen andere kant op, Hij zoekt deze weg niet te ontgaan. Het is in Hem om de raad Zijns Vaders te vervullen. Deze weg móet Hij gaan. Die weg is Hem van de Vader opgedragen, maar tegelijker tijd gaat Hij die weg geheel van harte. Want het is Zijn wil, Zijn begeren om al die dingen te vervullen die de Vader Hem opgedragen heeft om te doen. Weet u waarom? Omdat deze Heere Jezus Christus de eer van Zijn Vader in alles op het oog heeft.

Er zal een volk zalig worden in een weg van recht. Want de deugd van Gods gerechtigheid mag niet geschonden worden. Er zal betaald moeten worden voor de zonden, voor de schuld die open staat voor het aangezicht des Heeren. Maar ook de deugd van Gods barmhartigheid zal schitteren gaan, dat Hij zondaren in genade aanneemt, Zich hunner ontfermt, omwille van deze Heere Jezus Christus. Hij richt Zijn schreden naar Jeruzalem.

Dat is trouwens altijd de richting geweest, Zijn leven lang. Ik zou het ook zo kunnen zeggen: de schaduw van Golgotha's kruis is altijd over Zijn levensweg gevallen. De schaduw van Golgotha's kruis viel ook over die kribbe, waar die neer gezet was, waar de Heere Jezus Christus, geboren uit een vrouw, in is neergelegd. Heel Zijn weg, Zijn omwandeling op aarde, wordt verklaard uit het einde. En, o ja, we kunnen nog zoveel weten over de Heere Jezus Christus, zoveel Bijbelkennis hebben opgedaan, maar als we persoonlijk, toegepast aan het eigen hart, niet weten van dat einde, dat Hij de dood is in gegaan om het leven voor mensenkinderen te bereiden, het is alles nutteloos, het is alles ijdel, en het zal alles wegwaaien als kaf voor de wind. Daar is de grond gelegd van zalig worden. En naar die grond is Hij onderweg. En voor de Heere Jezus staan de contouren van Zijn lijden en

sterven scherp en strak afgetekend. Hij weet wat Hem te wachten staat. En Zijn discipelen, ze hebben er nauwelijks erg in. Wisten zij het dat het naar Golgotha's kruis ging? Dieper: wisten zij het dat het voor hun zonden en schuld naar Golgotha's kruis ging? Hadden ze er benul van waar ze naar onderweg waren? En de Heere Jezus, terwijl Hij opgaat naar Jeruzalem... Dat is ook zo'n wonderlijk iets in vers 17. Er staat niet: "En 'zij' opgaande naar Jeruzalem". Nee, Jezus gaat op. Hij gaat voorop. Hij bepaalt de koers en de richting. En dan neemt Hij tot Zich de twaalf discipelen alleen op de weg.

Ja, dat zal wel een weg geweest zijn, waar ze op gewandeld hebben, zo'n stoffige weg, zoals het in het Oosten dat was. Maar er wordt natuurlijk veel meer bedoeld. Hij neemt ze mee op de weg der zaligheid. Hij neemt ze mee op de leerschool van genade. En Hij gaat ze hier in deze ogenblikken reeds onderwijs geven. Want Hij zeide tot hen: "Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal de overpriesters en de schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen". Dus voordat de rechtzaak begint, ja, voordat Hij gevangen genomen is, voordat de soldaten op Hem toe gaan lopen op het hoog bevel van de overheid, weet Hij het al: "Zij zullen Hem ter dood veroordelen". Want de mens begeert de Zoon des mensen niet. De mens begeert God Zelf niet. Wij proberen in ons leven God uit te roeien, Hem te doden. Maar wat zij, de mensen, Hem ook aandoen, het zal een triomftocht wezen. Hoe dan ook. Ja, het gaat door diepe dalen heen, drie zeer diepe dalen: bespotten, geselen, kruisigen. Maar na die drie diepe dalen is daar: ten derde dage zal Hij weder opstaan. Dat is het wat de Heere Jezus Zijn discipelen voorstelt en uittekent.

Weet u wat Spurgeon zegt? Hij zegt: "O ja, het zit wel in ons hart, om ons bezig te houden met een levende Jezus. O ja, we zijn er graag mee bezig. Hij heeft ons voorgesteld hoe we goed moeten doen. Hoe we lief moeten zijn voor elkaar. Hoe we een leven van barmhartigheid moeten leven. Maar als dat het een en het al is, dan is het eeuwig tekort". "Opmerkelijk", zegt Spurgeon, "dat de Heiland Zelf telkens opnieuw over Zijn lijden en sterven spreekt. Dat is iets wat wakker is in Zijn hart en in Zijn gedachten. En hoe het Hem ook, gaandeweg het dichterbij komt, gaat bevroren en benauwen, dat Hij het uit moet roepen: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe". "Dit is de zaak waartoe Hij op aarde gekomen is. Wat zullen wij dan anders prediken", zegt Spurgeon, "dan alleen dit. Wat moet dat het centrale middelpunt van elke prediking wezen, dat kruis van Golgotha dat is opgericht en die Heere Jezus Christus Die daar aan gehangen is". Wat moet als met de vinger gewezen worden naar de wonden in Zijn handen en in Zijn voeten. Wat moet als met een vinger gewezen worden naar het doorsteken van Zijn zijde. Wat moet gewezen worden op Zijn opengereten rug waar het bloed van afstroomt. Dat heeft Hij alles ondergaan als een lam dat stemmeloos is voor het aangezicht van zijn scheerders. Wat moet dat lieflijk aangezicht, met bloed overgoten, een doornenkroon op het hoofd, u worden voorgesteld, u worden toegepredikt als de enige grond van behoud en zaligheid.

En zoals dat in de prediking van het Woord het enige wezen wil, zo zal dat toch in het geestelijke leven ook het een en het al zijn. Of niet?! Of bent u uitgekeken op de Heere Jezus Christus? Is dat uw verzadiging van vreugde, die lijdende, die bloedende Borg en Middelaar te aanschouwen? Ja, als ik over die woorden nadenk, bespotten, geselen, kruisigen, moet ik altijd denken aan die vrouw die aan het sterfbed van haar man zat. Een hersenbloeding kwam er ook nog overheen. En zware hoofdpijnen. Hij leed bitter. En zijn vrouw zei: "Zie maar op je Middelaar, Die een doornenkroon in het hoofd gedrukt kreeg om jouw zonden. Die heeft o zo veel meer hoofdpijnen doorstaan dan jij nu meemaakt". Er zal wel een glimlach op zijn gezicht verschenen zijn. Of niet? Want, ach ja, wat zal al ons lijden opwegen tegen het lijden van de Heere Jezus Christus! Denk er goed om dat deze gang een gang is die dwars ingaat tegen ons vlees en bloed. Wat willen we vlees en bloed sparen. Maar dat vlees en bloed van de Heere Jezus wordt niet gespaard. En zo zal, in het volgen op die weg, waar nu die discipelen op gezet zijn, ook ons vlees en bloed niet gespaard worden. Nee, dat doet er niet toe. De Heere trekt door. En deze Heere Jezus Christus Die spreekt van het bespotten. Vreselijke woorden zullen in Zijn aangezicht geslingerd worden. Deze Heere Jezus spreekt van geselen. Wapens zullen op Zijn naakte lichaam neervallen en Hem verwonden. Deze Heere Jezus spreekt van kruisigen. Spijkers zullen met hamers door Zijn ledematen worden geslagen. Wat tekent deze Heere Jezus hierin de grootheid van de lankmoedigheid van God. Wat een wonder dat daar in die ogenblikken de bliksem niet van de hemel gekomen is. Wat een wonder dat het geen zwavel en vuur geregend heeft, maar dat het onder de toelating des Heeren geschied is. Ja, dat het zelfs de weg ter ontkoming en des behouds geworden is.

Ja, dan moet je niet naar die mensen wijzen, die schriftgeleerden en die overpriesters. Dan moet je niet naar die heidenen wijzen, die Romeinse soldaten die Hem te pakken zullen nemen. Nee, dan moet je naar jezelf wijzen. Wat een lankmoedigheid van God! Als u in uw leven met uw zonden en ongerechtigheden telkens opnieuw hamerslagen op de spijkers in Zijn wonden geeft. En als u telkens opnieuw, dag aan dag, dat kruis van Golgotha voorbij gaat en het bloed van de Heere Jezus Christus onrein acht. Als u in een leven van godsdienst, van wettische heiligheid wellicht meent dat bloed der verzoening niet nodig te hebben, dat u zich verheven voelt boven het zondaar zijn, zoveel gerechtigheden en deugden aangebracht; u doet die overpriesters en schriftgeleerden. O ja, die hielden ook hun eigen godsdienst er op na. Die bleven ook hoogmoedig in hun waanideeën. Maar Hij moest dood.

En waar Gods lankmoedigheid daar schitterde, daar schittert het ook heden hier. Of niet? Weet u, het is wel zo'n wonder voorrecht dat tot op de dag van vandaag God de Heere u op uw levensweg tegen komt. En waar ben je nu eigenlijk? Waar zit je nu op die levensweg. Waar houdt je je mee bezig? Waar ben je druk mee? Moet je eens naar die discipelen kijken. Je moet niet denken dat je na ontvangen genade alles weet. Je moet niet denken dat je enige reden hebt om hoogmoedig te zijn als de Heere Zich in je leven

niet onbetuigd heeft gelaten. Alles wat je ontvangen hebt, dat is genade, dat is een vrije gift des Heeren. Onverdiend! En weet u, je zit er ook nog zo gedurig tegenin, er dwars tegenin. En je hebt er zo weinig begrip en besef van. Wat weet je nu eigenlijk? Moet je eens kijken. Die zonen van Zebedéüs, ze sturen hun moeder naar de Heere Jezus met een vraag: “Zeg dat deze twee zonen zitten mogen, de een tot Uw rechter- en de ander tot Uw linkerhand in het Koninkrijk”. Ja, ze waren al die smartelijke woorden van de Heere Jezus alweer vergeten. Maar dat ene hadden ze onthouden: “Ten derde dage zal Hij weder opstaan”. Het gaat op de triomf aan. Dat hadden ze onthouden. Dat paste wel bij hun gemoed. Dat smaakte ze wel naar meer. En ze begeerden het wel om de hoogste plaats in te mogen nemen. Kun je zien hoe diep die val in zonde is, hoe diep het is dat we in hoogmoed gevallen zijn. Terwijl, als het recht ligt, we zouden uitkermen: “Och, was ik maar een dorpelwachter, stond ik maar net met mijn hakken over de drempel, om het zo te zeggen. Al had ik het minste plaatsje, het laagste plaatsje. Als ik er maar bij zou horen. Als ik maar binnen zou zijn.

Nee, ze hadden zo weinig begrip van zichzelf. Ze hadden zo weinig begrip van God. Zo weinig begrip van Zijn Heere Jezus.

En u zegt: “Nou, dat is toch wat, die twee zonen van Zebedéüs, die vallen zeker wel op onder die twaalf?” Nee, de andere tien namen het zeer kwalijk van die twee broeders. Weet u wat dat betekent? Zij wilden alle tien ook op die plek. Zij begeerden ook die hoogste plaats. Zij wilden allemaal aan Zijn rechter- en aan Zijn linkerhand zitten. Dus och, wat begrepen ze er weinig van.

Wat een geduld! Dat ze toch door de Heere Jezus worden meegenomen en die lessen, dat onderwijs toch van Hem mogen ontvangen. Dat ze het leren gaan de grootste der zondaren te zijn. Dat ze het leren gaan de minste van al de heiligen te wezen. Dat ze het leren gaan hoe groot de genade van God is.

En de Heere Jezus roept ze tot Zich en hij gaat maar zo met ze spreken. Laat het onder u niet zo zijn, geen heerschappij. Nee, nee, niet de een boven de ander, maar wel de een onder de ander. En de Heere Jezus zegt: “Dat kunt u nu alleen van Mij leren, en dat kan alleen in het drukken van Mijn voetstappen, dat kan alleen achter Mij aan. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen”.

Ja, op dat woordje wil ik ook nog wijzen. Het is een tijd waarin wij leven waarin je zegt: “Wat hoor je nu eigenlijk nog? Komt er nog weleens een mens tot ruimte, tot verandering, tot vernieuwing? Hoor je nog weleens ergens dat er een zegt: “Hoor wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest”? Hoe lang is het op Urk geleden dat je het gehoord hebt, dat het door de straten ging, dat de bazuin aan de mond werd genomen om het werk des Heeren te vermelden? Zijn we niet terecht gekomen in een gezapige godsdienst, een gelijke tred, altijd maar diezelfde sleur, en er gebeurt maar niets. We worden zachtjesaan ouder. We reizen heen naar het graf. Maar het wonder blijft uit in ons leven. Zie wat de

Heere Jezus zegt, Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Och, het is ongeloof. Het is klein denken van God als wij met onze vermeende vroomheid zeggen: "Ja, maar ja, het is maar een enkeling, het is maar een uitzondering als er nog eens wat gebeurt". Ja, in het geheel van die wereldbevolking zullen het er maar weinigen wezen. Een klein kuddeke, zegt de Heere Zelf. Maar weet u hoe groot dat kleine kuddeke is? Dat is zo groot dat het Woord van God zegt: "Het is een schare die niemand tellen kan". Weet u waarom dat zo'n grote schare is? Omdat het het kostbare bloed van de Heere Jezus Christus gekost heeft. Het is niet voor niets gestort.

En zie dan ook, terwijl Hij Zijn schreden richt naar Jeruzalem, wat dat bloed van de Heere Jezus vermag, wat de genade Gods vermag. Want terwijl zij onderweg zijn naar Jeruzalem, staat er: "En als zij van Jericho uit gingen, is Hem een grote schare gevolgd".

Er is een ernstige zaak aan de hand in dat 29^e vers. Ik weet niet of u het zich afgevraagd heeft. Maar toen dat Woord des Heeren daarnet aan u voorgelezen is, is toen bij u de vraag opgekomen: "Waarom horen we niet wat er in Jericho is gebeurd?" Het is zo stil gebleven als het over Jericho gaat. Het was een stad onder de vloek. Maar wat een zegen! De Messias, de Heiland Zelf heeft door de straten van Jericho gewandeld. Maar je hoort niets! Weet u wat ik ergens las? Het is een schone zin. "De barmhartigheid Gods heeft ellende nodig, om zich van zijn ware kant te kunnen tonen". Ofwel, dit gezegd: als er in Jericho geen ellende is, als er geen mens is die met zijn ziel onder de arm loopt, als er geen mens is die onder de drukkende last van dood en eeuwigheid loopt, ach ja, dan wandelt de Heere Jezus wel door de straten, maar Hij kan Zichzelf niet kwijt schenken gelijk Hij is. Daarom is het wellicht zo stil gebleven. Ook op Urk? In uw leven? In uw gezin? Daarom is het wellicht zo stil gebleven. Er is geen nood. Er is geen ellende. Was er maar onhoudbare nood. Was er maar in uw leven zo'n ogenblik, het nu of nooit. Dat het er op aan gaat komen. Dat het op het scherp van de snede af gaat. Dat het of leven of sterven is. Maar, ach ja, we kunnen nog zo gemakkelijk voort gaan.

En de Heere Jezus heeft hier Jericho doorwandeld. En hier sinds jaar en dag doorwandelt Hij de rijen, gaat Hij met de prediking van het Woord, in het gewaad van Zijn Woord door de rijen heen. En eigenlijk is week aan week de vraag aan u: "Wat hebt ge van Mij nodig, o mensenkind?" Maar u, u neemt het allemaal voor kennisgeving aan, u laat het allemaal van u afglijden. Is dat zo met u gesteld?

Ze gingen van Jericho uit. Weet u waarom de Heere Jezus uit gaat? Omdat Hij weet dat er daarginds op die weg, buiten Jericho, twee mensen zitten die Hem zo nodig hebben. Je zegt: "Die twee, wat doet dat er nu toe op het geheel van de wereldbevolking?" Maar voor de Heere tellen ze, hoor! Misschien voel je je wel een eenling in het midden van de gemeente, in het midden van je werk, of op de school waar je zit. Een eenling tussen al die mensen. Dan zeg je: "Waarom zou de Heere nu naar mij omzien? Waar-om eigenlijk?" En toch, de Heere heeft Zijn oog op dezulken geslagen. Weet je waarom? Omdat er een oefening, een les in het hart van die twee blinden is

uitgewerkt door God de Heilige Geest. De Heere ziet Zijn eigen werk in die twee blinden terug. En daar trekt Hij als het ware op aan.

Ze gingen van Jericho uit, en Hem is een grote schare gevolgd. En zie, zegt Matthéüs, gedreven door de Heilige Geest. Ofwel: laat het ons duizelen, laat het ons verbazen. Wie had hier op gerekend? Wie had dit gedacht, dat er nog zulke mensen gevonden zouden worden? Ja, Elia moest er ook bij gebracht worden, dat er nog zeventuizend waren die de knie voor Baäl niet gebogen hadden.

We moeten er opmerkzaam op gemaakt worden. En zie. En weet u waarom wij er opmerkzaam op gemaakt moeten worden? Omdat de Heere ze reeds opgemerkt heeft.

En zie. Nou, laten we doen wat Matthéüs zegt en zien naar die twee die ons niet kunnen zien. En zie eens wat een lessen, wat een trekken daar in liggen. Twee blinden zittende aan de weg. Twee blinden. Uit het Markus-Evangelie weten we van eentje de naam. Weet je hoe die heet? Barthiméüs. Weet u wat zijn naam betekent? Zoon van een blinde. Dat is een zaak! Of niet? Hij is blind en hij is uit een blinde vader voortgekomen. Wat ligt daar meteen een trek, een tekening in (of niet?) van ons aller bedorven bestaan. Waar het ons onmogelijk is om uit een onreine een reine te geven. Wij die in onze zondeval geestelijk blind zijn van nature. O ja, zo zitten wij toch allemaal ter neer in ons leven. Een blinde zoon van een blinde. Een natuurlijk mens zal dat geestelijk licht niet ontsteken. Wie zal die dingen uit eigen beweging kunnen zien?!

Twee blinden zittende aan de weg. Ze zitten niet op de weg, nee, maar aan de weg, langs de kant. Dat is ook een trek, een tekening, vindt u niet? Wat is dat een aandoenlijke zaak. Ze zitten aan de weg en ze kunnen zich niet op de weg brengen. En ze lopen niet op de weg, want ze zouden zich stoten en ze zouden weldra weer van de weg af en in de sloot lopen. Ze zouden welhaast omkomen, onder welk geweld dan ook wat zich op die weg zou kunnen afspelen. Nee, ze zitten aan de weg. En wat tekent dat af, terwijl ze daar aan de weg zitten, hun behoeftigheid, hun ellendigheid. Want wie weet, er zou een hart ontstoken worden en ze zouden uit de milddadige nog een aalmoes ontvangen. Daarom hebben ze die plek verkozen aan de weg.

Maar weet u wat het ook voor een plaats is? Daar liepen de mensen voorbij, de stad in en de stad uit. Daar liepen de mensen voorbij die met elkaar de nieuwe wetenswaardigheden bespraken. Zo hoorden ze nog wat. Och, wat zou je er goed aan doen als je zou doen als die twee blinden. Weet u wat het aangrijpende is? We kunnen het gedurig met droge ogen zeggen: "Ja, ik ben onbekeerd". We kunnen het met een koud hart zeggen: "Ja, er zal wel wat moeten gebeuren in mijn leven". En ondertussen overgegaan tot de orde van de dag, begeef je je op allerlei dwaalwegen, waar je de zonden heerlijk indrinkt en waar je je vermaakt aan alle kanten. Och, we zouden er zo goed aan doen als deze twee blinden, om te gaan zitten aan de weg. Ofwel, om veel op die plaats te zijn waar de weg der zaligheid wordt ontsloten, waar de weg der zaligheid wordt gepredikt, waar het u

voorgesteld wordt: “Jezus Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven”. Wie weet, er mocht een aalmoes in je schoot vallen; er mocht een zegen afdruppen terwijl je aan de weg zit, terwijl je het weet en voelt er niet bij te horen. Och, het ogenblik mocht aanbreken dat je wel gedaan wordt. O ja, je zou daar nog mogen horen en ophoren Wie de Heere is en wat Hij doen wil in het leven van een mens.

Die twee zaten aan de weg. En weet u, ze zitten daar aan die weg niet zomaar sloom en loom. Nee, ze zitten begerig aan die weg. Uitzienende zitten ze aan die weg. Dat is ook een trek. Dat is ook een tekening. Hoe komen we eigenlijk in de kerk? Weet je van tevoren al “er zal toch wel niets gebeuren”? Heb je je er bij neergelegd “ik ga de kerk uit zoals ik er in gekomen ben”? Hoe onwaar het ook is, want je gaat er nooit zo uit zoals je er in gekomen bent. Of gezegend, of gevloekt. Het is van tweeën één. Is dat onder ons niet een gelatenheid: “Nou ja, het zal allemaal wel waar zijn”? Of ben je biddende, hunkerende, uitziende opgekomen naar Gods huis? Is het in je hart: “Och, mag de prediker wegvallen en mag ik niemand zien dan Jezus alleen”? Zit je zo onder de bediening van het Woord, opdat je door dat Woord gevoed zou worden, opdat de Heere het wonder zou voltrekken je levend te maken, je weder te baren door Zijn goedheid en genade, opdat je oog op Hem gericht zou worden, Wie te zien en te kennen het leven en Wie te volgen de zaligheid is. Ben je aan de weg? En hoe zit je nu eigenlijk aan de weg?

Inderdaad, dat kun je zien bij die twee blinden, h e ze daar zaten. Want er staat: “Als zij hoorden”. Ja, zo is het menigmaal met blinden. Wat hebben die een scherp gehoor gekregen! Ze zitten als het ware te luisteren, op te luisteren. En wat horen ze? Wel, ze horen iets waar ze wellicht jaren... Wie weet hoe lang ze er hebben gezeten! Waar ze wellicht jaren naar uitgezien hebben. Nu, nu is het beslissende moment aangebroken. Ze hoorden dat Jezus voorbij ging.

Je moet goed op de woorden letten. Er staat niet: “Ze hoorden dat Jezus kwam, dat Jezus bij ze kwam”. Dat is wat bij ons leeft. “Och, als het van de week niet gebeurt, dan volgende week, of misschien wel op mijn sterfbed. Als ik ziek word, dan zal ik eens naar God gaan vragen”. Alsof dat iets is wat altijd voor het grijpen is, dat altijd aanwezig is, dat wij het moment zouden kunnen bepalen waarop de Heere ons genadig zou zijn. Weet u, het gaat bij deze twee om het beslissend ogenblik.

Ze hoorden dat Jezus ‘voorbij’ ging. Weet je wat dat betekent? Hij komt er aan, Hij passeert ze, en Hij gaat verder. En dat moment van passeren, dat is het cruciale moment. Nu of nooit!

Is het zo weleens dat de dood je naar de keel greep? En dat het oordeel en het vonnis van God je fijn perste als het ware? Is het zo weleens voor je op een “nu of nooit” aangekomen? Dat je zei: “Als dit niet gebeurt, dan sterf ik onherroepelijk”. Is dat het, dat je de grimmige dood in het aangezicht keek? Dat je je een verlorene wist. Als Jezus voorbij gegaan is, dan is het te laat. O ja, dat het niet meer vanzelf is dat je volgende week het Woord van God nog hoort. Maar dat de dood dicht op je aan is gekomen. De natuurlijke

mens denkt altijd: "Ik leef nog een poos". Maar de mens onder het beslag van Gods Heilige Geest, de dood komt akelig dichtbij. Nu, heden, zo gij Zijn stem heden dan nog hoort.

Zij hoorden dat Jezus voorbij ging. En dan gaan zij roepen. Weet je hoe ze roepen? Alsof hun leven er van af hangt. En het hangt er ook van af. Nee, niet dat gezapige, dat gelatene: "Wilt U, en ik hoop maar, en wie weet". Nee, er zit zoveel Geesteskracht achter. Het is ook ontdaan van alle show, van alle opsmuk. Ze kunnen geen toneel meer spelen voor het aangezicht van deze al doorziende Heere Jezus Christus. Hun hart leggen ze in één ogenblik open. "Heere, gij Zone Davids, ontferm U onzer". En in dat gebed blijkt dat ze veel en veel verder waren dan die hele, die grote schare die Jezus gevolgd was. Want die meende dat ze zagen, en ze zagen niet. Ja, daar zit de godsdienst vandaag ook mee vol. Daar word je ook niet goed van. Menen te zien en toch niets te weten. Zal ik u eens wat vertellen? Als je meent uit te kunnen denken en uit te kunnen stippelen hoe God een mens bekeert, als het er op aan gaat komen in je leven, gaat alle theorie onderste boven en wordt het praktijk. En weet u wat van Gods wegen geldt? Die zijn hoger dan onze wegen. En Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten. De Heere trekt Zijn eigen vrijmachtig spoor. En één ogenblik Geesteslicht, o ja, dat doet al de opgedane verstandskennis verbleken, en we worden in dat ene ogenblik doctor in de theologie. Inderdaad, we gaan het ineens verstaan, begrijpen hoe het zit.

En die twee blinden hebben het in de gaten, want ze weten, terwijl zij Hem niet zien, wat nu die schare die Hem wel zag, niet wist. Ze noemen Hem: "Heere, Gij Zone Davids". Weet u wat dat betekent, Gij Zone Davids? U bent die Messias. U bent die Zaligmaker Die beloofd is, op Wie de einden der eeuwen hebben gewacht. U bent het Die uit de lendenen van David zou voortkomen. De rijke belofte Gods is in U vervuld. Ja, de gelovigen van de Oude Dag hebben reikhalzend naar de dag uitgezien die deze twee blinden nu mogen beleven. De beloofde Messias, naar het Woord van God, Die komt voorbij.

"Heere". Weet u Wie dat is? Dat is de Bezitter van de wereld. De aarde en alles wat zij geeft, met alles wat zich beweegt en leeft, zijn het wettige eigendom des Heeren. Weet u wat dat tegelijkertijd betekent in het leven van die blinden? Zij zijn hun blindheid onderworpen, maar ze erkennen dat Hij hun Heere is. Dus Hij is niet aan hun blindheid onderworpen. Maar die blindheid is aan Hem onderworpen. Die tot God komt, moet geloven dat Hij is en een Beloner is dergenen die Hem zoeken.

Wat verwacht ge eigenlijk? Wat gelooft ge eigenlijk van de Majesteit van God? Is dat niet een slag naar binnen? Dat je zo'n akelig mens bent, dat je zo klein en zo benauwd, zo beperkt van God denkt. Och, we kunnen nooit groot genoeg van de Heere denken. Ze noemen Hem, ze erkennen Hem Heere te zijn. Weet u wat daar ook in ligt? "Ons lot is in Uw handen". In die Naam Heere ligt dit: "Zo Gij wilt, Gij kunt reinigen. Wij hangen af van Uw vrijmacht, van Uw soevereiniteit". Gelukkig maar, want Hij was gekomen om Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Als het af zou hangen

van ons, dan kwam er niet één, en nu komen er velen, omdat het afhangt van Zijn soeverein welbehagen.

Is dat niet een prediking vanmiddag voor blinden, voor doodgeslagen mensen in hun val en ellende, die geen hoop en geen uitkomst, geen uitzicht meer hebben. Die wellicht in hun grijze dagen zeggen: "Ik heb te lang en te veel gezondigd, voor mij zal het wel niet meer kunnen". Het is vanwege Zijn vrije welbehagen. Daarom is er hoop. Daarom is er verwachting. Tenminste, dat had de Heilige Geest in het hart van die twee blinden gelegd, die hoop en die verwachting.

Heere, Gij Zone Davids, ontferm U onzer.

Wat een woord! Wat een woord! Weet je wat dat woord "ontferm" betekent? Ze zijn van alle rechten ontdaan. En al hun geschonden plichten slingeren in hun aangezicht. Wij hebben er geen recht op. Om ons kunt U het niet doen. Als U ons al aanziet, dan zou U al haastig voorbij willen lopen. Daar reken je dan op ja. Ontferm U onzer. Ofwel, dat de beweging uit U zou komen. Dat het uit Uw hart vandaan zou komen. Het is eigenlijk net als die kwaaddoener, die naast de Heere Jezus op Golgotha's heuvel hing. "Gedenk mijner". Wat zal dat een wonder zijn als Hij aan mij gedenkt. Wat zal het een wonder zijn. Het zou te roemen en te loven wezen als de Heere Zich over ze ontfermt.

En dan de schare, die menen te zien, ja, ja. Reken erop dat de godsdienst hinderpalen zijn, hoor. Maar tegelijkertijd, hoeveel hinderpalen het ook kunnen wezen, het zijn ook stokslagen op Jezus aan. Zo zeg ik het dan maar. Want er staat: "De schare bestrafte hen opdat zij zwijgen zouden. Maar zij riepen te meer". Want het is nu of nooit. En wat heb je met een mens te maken als je voor God staat! Als het op dat dodelijkst tijdsgewricht aan gaat. Als het op dat beslissende uur aan loopt. En ze zeggen precies hetzelfde: "Ontferm U onzer, Heere, Gij Zone Davids". Weer die kern, die smeekbede. Dat Zijn hart bewogen, barmhartig over hen ontbranden zou. Dat smeken ze.

Zeg, vanmorgen scheen de zon. Heb je je daar weleens over verbaasd, dat de zon nog schijnt? Weet je wat het Woord van God ons leert? Dat de Heere dag aan dag de zon vrolijk moet maken in haar loop. Anders zou ze stilstaan vanwege de vele en grote ongerechtigheden op deze wereld. Als de Heere de zon niet vrolijk maakt in haar loop, we zouden dag en nacht in het duister zitten. Er zou geen lichtstraal meer door ons gezien worden. Wat een wonder dat op deze wereld de Heere nog altijd de verkwikkende, de verwarmende, de vrolijk makende stralen van Zijn zon schenkt. Maar hoe een groot wonder het ook is dat de zon wordt vrolijk gemaakt in haar loop, hier is een groter wonder gaande. En Jezus stilstaande. De Zonne der gerechtigheid wordt gestuit in Zijn loop. Houdt stil, Houdt halt. Weet u wanneer Hij stilstaat? Daar moet je goed om denken. Er staat in dat 30^e vers: "Voorbij ging". Op het moment dat Hij bij ze is, staat Hij stil. Dat wil iets tekenen. Geen ogenblik te vroeg en geen ogenblik te laat. Inderdaad, precies op het juiste moment. Precies in het uur der minne. Precies op het ogenblik van God bepaald.

Hij staat stil en Hij riep hen.

U zegt: “Er staat helemaal niet dat ze gekomen zijn op Zijn roepen”. Dat hoeft er ook niet bij te staan, want als Hij roept, dan kom je. Dat gaat als vanzelf. Dat zit bij dat roepen inbegrepen. Hij riep hen, en voordat je er erg in hebt, staan ze voor Zijn aangezicht.

Weet je wat daar in ligt? Ze komen voor de dag. Ze komen openbaar. En dat is niet best. Och, misschien waren hun kleren wel gescheurd, want ze moesten van de bedelstaf leven. Ze zagen er misschien bevuild en bevekt uit. En met hun blinde, hun holle ogen staan ze maar in het ongewisse te turen. Zo staan die twee daar. Nee, er is geen glans, geen eer aan te behalen. Je zou zeggen: “Wat is dat nu waard?” En zulken heeft Hij op het oog. Want Hij kijkt ze aan en Hij weet precies waar het aan mankeert. Hij kent ze tot op het bot. Hij weet precies wat ze nodig hebben.

Maar Hij vraagt: “Wat wilt gij dat Ik u doe?” Ofwel, weet u ook wat u nodig hebt?

En u? Hij weet het wel wat u en ik nodig hebben. Maar weet u het ook? Als de vraag tot u klinkt: “Wat wilt u dat Ik u doe?” Wat zal uw antwoord zijn voor het aangezicht van God? Nee toch, nee toch, niet meer een grote bankrekening, niet meer een duur huis, niet meer een veilige toekomst. Niet meer hier dat platte, dat voorbij gaande. Weet u wat die oude leraar zei: “Eén kus van Jezus’ mond is mij veel meer waard dan al die zwarte grond”. Wat moet je met een wereld die voorbij gaat?! Waar geen steen op de andere gelaten zal worden. Die onderhand door het vuur gezuiverd wordt. Wat moet je er mee als de zaak van de eeuwigheid, als het heil van je ziel aan het wegen is?

Ze weten het precies. Ze zeggen: “Heere, dat onze ogen geopend worden”. Dat is het gebed van deze twee blinden voor het aangezicht van God.

Maar kom, zingen we eerst samen uit Psalm 77 het 1^e vers.

*Mijn geroep, uit angst en vrezen,
Klimt tot God, het Opperwezen,
God, Die, in mijn ongeval,
D' oren tot mij neigen zal.
'k Zocht Hem in mijn bange dagen;
'k Bracht de nachten door met klagen;
'k Liet niet af mijn hand en oog
Op te heffen naar omhoog.*

Wat denkt u, hoe zullen ze antwoord gegeven hebben op de vraag van de Heere Jezus: “Wat wilt gij dat Ik u doe?” Hun ogen waren blind, maar hebben ze zich daarom met hun rug naar Hem toegekeerd en maar zo in het luchtledige weg antwoord gegeven op Zijn vraag? Welnee, Ze hebben Hem met hun antwoord, met hun blinde ogen staan aankijken. Dat vind ik zo’n verbazend geheim wat daarin opgesloten ligt. Met je blinde ogen op Jezus staren. Dat is het eigenlijk wat die blinden gedaan hebben.

Ken je dat in je leven? Dat je blinde blik als het ware naar Hem toe getrokken is. Was er iets in die Heere Jezus wat ze bevreesd zou doen zijn? Waren Zijn woorden niet liefelijk, niet zoet, niet milddadig geweest! Waren Zijn woorden niet lokkend en troostvol geweest! Hoopgevend, moedgevend voor die arme en verslagen harten. Is er iets in de Heere Jezus Christus, Die u zo menigmaal is gepredikt en voorgesteld, wat u bij Hem vandaan houdt? Is er iets wat u afschrikt? Is Hij niet vriendelijk tot u gekomen? En is het u niet zo menigmaal toegeroepen: “Wendt u naar Mij toe en wordt behouden”? Heeft Hij niet Zijn hart aan u geopenbaard en getoond? Zeker als daar in de prediking van het Woord Zijn bloed drupt van de kansel af, en als het u wordt toegeroepen: “Dit deed Ik om zondaren te zaligen”. Och, dat je hoop en moed zou hebben op het Wezen Gods. De Heere Die zondaren in genade aanneemt.

Heere, dat onze ogen geopend worden.

Ja, dan sta ik aan een ziekbed, en dan zeggen ze: “Ik zou zo graag beter willen worden”. Ja, dat snap ik wel. Een mens wil leven. Maar waar zou je nu eigenlijk beter voor willen worden? Misschien wil je wel honderd jaar worden. Waar zou je honderd jaar voor willen worden? Je zegt: “Nou ja, ik wil graag de bergen in Oostenrijk nog bekijken, en ik wil graag het Vrijheidsbeeld in New York nog bekijken. En ik zou weleens hierheen willen en weleens daarheen willen. Ik wil graag alles zien. Daar wil ik graag oud voor worden”.

Willen ze daarom ziende worden? Dat ze dan de Heere Jezus meteen de nek en de rug toe kunnen keren, en zomaar in een leven kunnen gaan wandelen naar hun eigen idee, naar hun vleselijke begeerlijkheden.

Ach, natuurlijk niet. Weet u wat er staat als er staat: “Heere, dat onze ogen geopend worden”, dan betekent dat: “Opdat wij U zouden zien, want U zien, dat is het leven. U te kennen, dat is de zaligheid. En waar Uw woorden al zo liefelijk en aanlokkelijk waren, daar zal het gezicht, Uw vriendelijk aangezicht boven mate vertroosten”.

Wisten ze eigenlijk wat ze zien zouden? Welnee, ze waren blind. Als je toch op het ogenblik terecht gekomen bent dat je het uitschreeuwt: “Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Hem is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf”. Weet je dan Wie Hij is, hoedanig Hij is?

Ach, toen ze Hem eenmaal zagen... Misschien hadden ze al veel van Hem gehoord. Ze wisten in ieder geval uit de Schriften dat het Davids Zoon was. Maar ze zullen het gezegd hebben: “De helft was mij nog niet aangezegd”. O nee.

Heb je het in je leven meegemaakt dat je Hem zag? Wat was daar een hemelse schoonheid in, een zoete liefelijkheid in. Wat trok alles in Zijn vriendelijk aangezicht je hart en je ziel naar Hem toe. Wat riep je het uit: “Nu zal mijn hart, nu zullen al mijn zinnen Hem hartelijk beminnen”. Wat wenste je tot Zijn dienst en tot Zijn eer te leven. Wat begeerde je al de dagen aan Hem te besteden. O ja, er komt zoveel liefelijkheid van Zijn aangezicht af, en in die liefelijkheid van Zijn aangezicht moet je weer niet buiten beschouwing laten dat heel Zijn levensweg onder de schaduw van

Golgotha's kruis was. Ofwel, dat zien van Hem door die twee blinden, dat is zien van de lijdende Borg en Middelaar, de Lijdende, op Wie de last van de schuld van Zijn volk is neergelegd. Dat hebben ze in Hem gezien.

Heere, dat onze ogen geopend worden. Dat smeken ze uit voor het aanzicht van de Heere Jezus. En Jezus innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid.

Dan komen ze bij je aan de deur en dan zeggen ze: "Hebt u iets over...?", voor weet ik het wat. En ja, met een klagende mond en met een woest hart, altijd onder het eten, doe je er maar wat geld in om er maar van af te wezen. Nee, zo is het hier niet gegaan. Ons hart is er verre bij vandaan, maar Jezus innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid. Dus de daad die volgt, komt uit Zijn hart voort. Zijn hand wordt aangestuurd door Zijn hart. Daar zit iets troostrijks in. Het is Zijn Middelaarshart. Het is Zijn Borgtochtelijk hart. Dus Zijn hand is Zijn Middelaarshand, Zijn Borgtochtelijke hand. En deze Heere Jezus, bewogen, dus als het ware, Hij wordt heen en weer geschud van bewogenheid. Weet je waarom? Hij ziet die twee blinden, en Hij heeft niet een een of ander menselijk medelijden, dat wij zeggen zouden: "Tjoh, dat is ook zielig, dat is ook wat". Nee, de bewogenheid van de Heiland is dit: "Och, waar heeft de mens zich toch in gebracht door zijn zonde. Wat is de mens toch diep gevallen. Wat een ellende heeft hij over zich gehaald. Wat is het leven toch vol van moeite en verdriet".

En je zegt: "Zou God wel weten van mijn droevig lot?". Kijk eens! Innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid. En u maar hard van God denken. En u maar denken dat Hij u slaat uit lust tot plagen. Innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid.

Toch wil ik het vanmiddag zo voorstellen. Zo staat Hij u nu aan te kijken. Want u bent op weg naar de hel. U bent op weg naar de eeuwige rampzaligheid. En je leven van moeite en verdriet is er slechts een voorbode van. Innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid. Dat lot van ons, dat akelig droevig lot.

Ach, en deze Heere Jezus die bewogen is met barmhartigheid, raakte hun ogen aan. Dat is ook opmerkelijk! Was dat noodzakelijk? Zou Hij op Zijn spreken ze niet hebben kunnen genezen? Natuurlijk wel. Maar je ziet het vaker in de Evangelieën. Hij raakt hun ogen aan. Hij raakt de zere plek aan, of de haper wordt aangeraakt. Die dove, Hij raakt de oren aan en Hij zegt: "Effatha, word geopend". En deze blinden, Hij raakt de ogen aan en ze worden ziende. Ofwel, ze worden bepaald bij waar de schuld ligt. Dat ze Hem niet zien. Die ligt in hun blindheid door hun zonde, en die ligt niet in Hem, terwijl Hij Zich zo aan al de mensenkinderen vertoont.

Ik wil graag ook nog dit zeggen. Weet u, dat klinkt nogal vroom. Dat klinkt nogal gewichtig, om te zeggen: "Christus is de meest verborgen Persoon in het Goddelijke Wezen". Op grond van deze woorden wil ik daar een kanttekening bij maken. Christus is namelijk de meest geopenbaarde Persoon in het Goddelijke Wezen. Hij heeft uitgedrukt het hart van God Zijn Vader. We zullen God nooit kunnen zien dan alleen in Hem. Hij heeft Zich vertoond op deze wereld. Maar dat Hij de verborgen Persoon in het Goddelijk Wezen

is, zit 'm in onze blindheid. Wat had God meer moeten doen? Hij heeft omgewandeld op de aarde. Hij heeft Zich aan de mensen laten zien, laten horen, laten gevoelen hoedanig Hij is.

Maar Hij raakte hun ogen aan. Ziet u dat? Daar zit zoiets troostrijks in. Hij bepaalt ze bij de haper, maar Hij neemt ook de haper weg. Hij raakte hun ogen aan, en terstond werden hun ogen ziende.

Daar heb je het weer. Het is omdat het woorden zijn en ze elkaar op moeten volgen. Maar aanraken, dat is zien. Zijn hand naar die ogen toe, ze één met die ogen gemaakt, en ze hebben Hem aanschouwd met heldere contouren. Ze hebben Hem zo helder gezien, och, dat ging alle verstand te boven.

Zeg, heb je daar mee gezeten: "Heere, dat mijn ogen geopend worden. Want als ik U zie, dan heb ik alles gezien, dan heb ik genoeg gezien, dan heb ik het meeste gezien van al de mensenkinderen".

Is het gebeurd dat je ogen zijn aangeraakt, je zielsogen? Heb je gezien de schone glans van die lijdende Borg en Middelaar? Heb je Jezus Christus, Gods Zoon, aan het vloekhout der schande zien hangen? Heb je Hem daar horen spreken: "Ik voor u, daar gij de eeuwige dood had moeten sterven. Maar Ik voor u. Dit heb Ik gedaan om u te verlossen"? Heb je Hem gezien in zoveel liefde en zoveel rijkdom? En is daar het woord van de Vader geweest, wat in je hart zong: "Uw zonden zijn achter Mij geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Ik gedenk die niet". Zal de Heere er nooit meer op terug komen, omdat Hij in het aangezicht van Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, ook voor u verzoening gevonden heeft? Dan weet u, als u dat ogenblik hebt beleefd, wat het is om in de liefde dronken gemaakt te zijn. Wat zul je dan met al die kratten pils! Laat ze maar. Laat ze maar. Liefde maakt werkelijk dronken. Waar het vette van Zijn huis wordt gemaakt, een volle beek van wellust overstroomt je. Heb je het meegemaakt dat de Heere de liefde temperen moest, omdat je er anders in sterven zou? Zo vol, zo rijk, zo hemels. Heb je die glans gezien, waarvan je zeggen moest: "Och, mijn hart ging naar Hem uit, en in de prediking van het Woord is Hij mij voorgesteld. Maar nu zie ik Hem zoveel schitterender en zoveel heerlijker dan ik ooit had kunnen denken".

Hun ogen werden ziende. Dat blijkt, want zij volgden Hem. En weer moet je daaraan denken: onder de schaduw van Golgotha's kruis ligt die weg. Zij volgden Hem. Weet je wat de weg is die Gods volk heeft te gaan? Zoals Hij de trappen van de vernedering ging en de trappen van de verhoging, zo zal het met Zijn volk gaan: de trappen van de vernedering en de trappen van de verhoging. Sterven aan al het onze, maar leven in al het Zijne, opdat onze naam verdwijne, en de Naam van de Heere Jezus Christus verschijne.

Ging het om hen? Welnee, ze liepen achter Hem aan. De Belangrijkste loopt voorop, dat was deze Heere Jezus. Ze wilden zelf geen eer en heerlijkheid toegemeten krijgen. Nee, al de heerlijkheid aan Hem alleen. Hij Die gedacht had aan Zijn genade en Zijn trouw aan Israël groot had gemaakt.

Wat zijn die twee blinden gelukkig geweest. Misschien hebben al die mensen jarenlang langs die weg gelopen en hun hoofd geschud en gezegd: "Dat is ook wat! Wat een stumpers". Misschien zegt de godsdienst het van u ook wel. "Die zit altijd maar in de ellende. Die zit altijd maar te treuren. Wat een stumper. Waarom neemt hij het niet aan? Waarom gelooft ze toch niet? Waarom kiest hij niet voor Jezus?" Maar liever die ellende, dan in een een of andere waanzaligheid op de eeuwige nacht aanreizen. Of niet? Liever in die ellende en er uit gehaald door Gods vrije en soevereine genade. Ach ja, ze waren blind en nu zien ze. Dat is een zien dat nooit zal ophouden. Ja, naar het lichaam waren ze ook genezen. Dat geloof ik meteen. Maar dat is in het graf toch weer opgehouden. Toen zagen ze niets meer, toen ze in het stille graf waren weggelegd. Maar toen waren ze Boven en toen hebben ze God gezien van aangezicht tot aangezicht, in Wie ze nu geloofd hadden, tot in alle eeuwigheid toe.

Is je naam ook Barthiméüs? En is er een streep door die naam gegaan? En is er het stempel gezet met de Naam van de Heere Jezus? Tot driemaal toe in die kleine pericoop: Jezus. En die Naam betekent: want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Ach, terwijl Hij vandaag dan nog aan het voorbijgaan is, zal je roepen en niet zwijgen: "Heere, Gij Zone Davids, ontferm U over mij".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 17 : 3.

*Ik zet mijn treden in Uw spoor,
Opdat mijn voet niet uit zou glijden;
Wil mij voor struikelen bevrijden,
En ga mij met Uw heillicht voor.
Ik roep U aan, 'k blijf op U wachten,
Omdat G', o God, mij altoos redt;
Ai, luister dan naar mijn gebed,
En neig Uw oren tot mijn klachten.*

Zegenbede.